

פיק	פיק
קוקו... קיקי... על העץ...	חשבתי שיש לו כאן חברים...
פיק יוצא.	קול אשה
547. מועדון הלילה 'אל תשאל'—חדרה של	תשאל את מימי... ב"קאזה"... היא נתנה
קיקי—פנים—לילה	לו קרדיט...
פיק, בפעם הראשונה בחייו, מול טבור	פיק
ענקי.	קרדיט... בנדיט!
פיק (לטבור)	הוא הולך וזוג שדיים בידי.
איפה גץ?	546. ה"קאזה"—חדר הלכשה של חשפנית—
קיקי	פנים—לילה
אל תשאל.	פיק ומימי, החשפנית הערומה. שניהם פנים
מרים את ראשו לאט כאילו טייל במבטו	אל פנים.
על־פני הר.	מימי
פיק	פיק
גץ?	פיק. בוליס.
קיקי	מימי
לך לעזאזל.	זה חוקי?
פיק	פיק
את גבוזה.	זה תלוי.
ברגע זה מתמוטטת קיקי על פיק, שנמנע	מימי
תחמיה.	לך לקיקי.
קיקי	פיק
מאדאם סטלה אמרה לי שאני אפגוש	איפה גץ?
השבוע בן־אדם שמדבר אמת...	מימי
פיק מנסה למצוא את היציאה, בין בשריה	לך לקיקי.
של קיקי.	פיק
פיק	איפה קיקי?
לא מדובר בי... מדובר בגץ... אני לא...	מימי
יש לי ארוסה... רופאה... וארוסה שעובדת	אתה קצת קוקו, לא?..
בדואר... עם בת קטנה... אני בן־אדם	
פאטאלי...	

הארולד פינטר: המרתף

המרתף הוצג בפעם הראשונה בטלביזיה של הברי-בי. סי.

גבו של איש, סטוט. הוא עומד במרכז	חוף. שטח קדמי של דירת־מרתף.
השטח, מביט אל הדלת.	חורף. לילה.
הוא לבוש מעיל־גשם, ראשו מגולה.	גשם יורד.
חוף. שטח קדמי.	גם קצר של מדרגות־אבן מן הרחוב.
פניו של סטוט. מאחוריו, ליד הקיר, נערה.	אור מבצבץ מבעד לדלת המרתף.
	חלקו העליון של הבית שרוי באפלה.

פנים. חדר.

לו וסטוט נכנסים.

לו: תן לי את המקטורן שלך. אתה ספוג

מים. בוא, בוא. זהוזה. אני מטושטש

לגמרי. ודאי אתה קופא מקור.

סטוט: קצת.

לו: היכנס, התחמם. התחמם עלייד האש.

סטוט: תודה.

לו: שב לך עלייד האש. גש, גש.

סטוט קרב אל האש.

לו נוטל את המעיל אל המסדרון.

פנים. מסדרון.

לו נכנס אל המסדרון, מנער את מעיל-

הגשם. מציץ בתוכו פנימה, על התווית,

מחייך. תולה אותו על הקרס.

פנים. חדר.

סטוט מחמם את ידיו ליד האש. לו נכנס.

לו: בכלל לא השתנית. לא השתנית...

בכלל!

סטוט צוחק.

אבל יש לך מעיל־גשם חדש. הו, כן, אני

ראיתי. חפה רגע, אביא לך מגבת.

לו נכנס לחדר־הרחצה.

סטוט, לבדו, נושא עיניו ומביט סביבו

על החדר.

פנים. חדר.

החדר.

פנים. חדר־רחצה.

לו בחדר־הרחצה, ליד ארון־האיפור, בורר-

זות ורא משליך הצדה מספר מגבות, בוחר

במגבת אחת רכה בדגם פרחוני.

פנים. חדר.

לו נכנס ומביא מגבת.

לו: הנה לך מגבת. קח, נגב כמו שצריך.

זהוזה. לא באת הנה ברגל, מה? אתה

ספוג מים. מה קרה למכונית שלך? יכולת

להגיע הנה באוטו. מדוע לא נתת לי ציל-

צול? אבל איך ידעת את הכתובת שלי?

אלוהים, זה ענין של שנים. אילו צילצלת

הייתי בא לקחת אותך. הייתי לוקח אותך

במכונית שלי. מה קרה למכונית שלך?

ג'יין. היא מכורבלת ליד הקיר. היא חבור
שה מצנפת־גשם, מדהקת את מעיל־הגשם
שלה אל גופה.

פנים. חדר.

החדר גדול וארוך. חלון בקצה האחד נשקף

אל חצר־בטון קטנה. יש דלתות אל חדר-

הרחצה והמטבח.

החדר נוח, נינוח, כבד־היטים.

הרבה שולחנות צדדיים, עציצים, כורסות,

ארוגות־ספרים, מדפי־ספרים, יריעות של קטי-

פה, שולחן־כתיבה, תמונות, מיטת־זוג גדולה.

אש גדולה בוועת באח.

החדר מואר במספר מנורות־שולחן ונורות

רגילות.

לו סרוח בתוך כורסה, קורא, ליד האח.

דומיה.

חוז. שטח קדמי.

עדיין סטוט.

פנים. חדר.

לו וסטוט נכנסים.

הוא מצחק. הוא קורא ילקוט־אהבים פרסי,

עם עיטורים.

חוז. שטח קדמי.

ג'יין מכורבלת ליד הקיר.

סטוט נע אל הדלת.

פנים. חדר.

צילצול בפעמון. לו נושא עיניו מספרו. הוא

סוגר אותו, מניח אותו על שולחן צדדי,

נכנס למסדרון.

פנים. מסדרון קטן.

לו ניגש לדלת הקדמית. פותח אותה.

דומיה.

לוטש עיניו אל סטוט. ממקום עמידתו

בפתח אין לו יכול לראות את הבערה.

לו (בוהאה מרובת): סטוט!

סטוט (בחיך): האלו, טים.

לו: אלוהים אדירים. היכנס!

לו צוחק.

היכנס!

סטוט נכנס.

אינני יכול להאמין!

חנף. דלת קדמית.
ג'יין עומדת על הגנוזתרה הצרה ליד
הדלת.

הדלת נפתחת.

פנים. חדר.

ל: סטוט מכניס את הנערה.

סטוט: זאת ג'יין. זה טיט לז.

היא מחייכת.

ג'יין: זה חביב מצדך.

ל: מה שלומך? אני... מוכרח להביא לך
מגבת.

ג'יין: לא, הודה, שערי היה מכוסה.

ל: אבל פניך?

סטוט צועד קדימה.

סטוט: זה מאד חביב מצדך, טיט. באמת

חביב. הגה מגבת. (נותן לה איתה). הגה.

ל: אבל זאת המגבת שלך.

ג'יין: באמת לא איכפת לי.

ל: יש לי נקיות, יבשות.

ג'יין (מספחת על פניה): זאת נקיה.

ל: אבל היא לא יבשה.

ג'יין: אבל היא רכה מאד.

ל: יש לי אחרות.

ג'יין: הגה. אני כבר יבשה.

ל: לא יכול להיות.

ג'יין: איזה חדר נהדר.

סטוט: נכון, לא? אולי קצת בהיר מדי.

ל: יותר מדי אור?

סטוט: מפריע לך?

ל: לא.

ג'יין מתחילה לפשוט את בגדיה.

מאחור סטוט מתהלך בחדר, כשהוא

מכבה את המנורות.

ל: עומד על עמדו.

סטוט מכבה את כל המנורות פרט

לאחת, ליד האח.

ג'יין, ערומה, נכנסת למיטה.

אוכל להכין לך קצת קקאו? קצת שוקו

חם?

סטוט פרשט את בגדיו וערום הוא נכנס

למיטה.

הרגשתי את עצמי בודד לגמרי, בעצם.

עצוב לשבת כאן לילות על לילות. בבקשה

סטוט מסיים את ניגוב שערוותיו, מניח
את המגבת על מסעד של כיסא.

סטוט: נפטרתי ממנה.

ל: אבל מה שלומך? אתה בסדר? אתה
נראה בסדר.

סטוט: מה שלומך אתה?

ל: הו, אני בסדר. רק רגע אחד, אביא

לך איזה נעלי־בית.

ל: ניגש אל הארון, מתכוּפף.

אתה תלון פה הלילה, לא? אין לך ברירה,

הסתכל מה השעה. שאלתי את עצמי אם

תופיע שוב בכלל. ברצינות. במשך שנים.

הרי לך. הגה יש פה נעלי־בית.

סטוט: תודה.

סטוט נוטל את נעלי־הבית, מחליף
את נעליו.

ל: אמצא איזו פיג'אמה, רק רגע. בכל־

אופן, נשתה קודם ספל קפה, או קצת...
או איזה משקה? מה בנוגע למשקה?

סטוט: הנה.

ל: מוזג משקאות, מביא את הכוסיות
אל הספה ומתישב על־יד סטוט.

ל: אתה כבר לא גר בצ'טסוורת־רוד,

נכון? זה אני יודע. עברתי שם בסביבה,

המון פעמים. אתה יצאת משם. איפה אתה

גר עכשיו?

סטוט: אני מחפש מקום.

ל: הישאר כאן! הישאר כאן כמה שתרצה.

יש לי עוד מיטה שאני יכול לסדר. יש לי
מיטה מתקפלת שאני יכול לסדר.

סטוט: אינני רוצה להתלבש עליך.

ל: בכלל לא, בכלל לא.

שתיהק.

סטוט: הו, דרך־אגב, יש לי ידידה בחוץ.

היא יכולה להיכנס?

ל: ידידה?

סטוט: בחוץ.

ל: ידידה? בחוץ?

סטוט: היא יכולה להיכנס?

ל: להיכנס? כן... כן... ודאי...

סטוט פוסע אל הדלת.

מה היא עושה בחוץ?

רוגת גדולים. ידיד ותיק מאד שלי. למען האמת. הוא סיפר לך?

ג'יין: לא.

לו: את אינך מכירה אותו טוב־טוב?

ג'יין: לא.

לו: יש לו קשר לאצולה הצרפתית. הוא התחנך בצרפת. מדבר צרפתית שוטפת, כמוכן. קראת את התרגומים שלו מצרפת־תית?

ג'יין: לא.

לו: הה. הם מושלמים. ממש מצוינים. מלומד עצום. סטוט. את יודעת מה הוא קיבל באוקספורד? היה ראשון בסאנסקריט באוקספורד. ראשון בסאנסקריט!

ג'יין: כמה זה נפלא.

לו: בכלל לא ידעת?

ג'יין: בכלל לא.

לו: ידוע לי בלודאות שהוא בעל שלושה ארמונות. שלושה ארמונות נהדרים. נסעת פעם באלוויס שלו? בפייסל־ויגה שלו? איזה נהג מושלם. ראית את האיכטות שלו? הה! איזה יאכטות. איזה יאכטות.

ג'יין מסיימת את טירת־החול שלה.

כמה שמחתי לראות אותך. אחרי זמן כה רב. מאבדים את המגע... בקלות שכונת.

פנים. מערה. יום.

גופו של סטוט שוכב בחול. ישן.

לו וג'יין מופיעים בפי המערה. הם מגי־עים אל הגוף, מביטים מלמעלה.

לו: איזה רוגע יש בו.

גופו של סטוט בחול.

צלילהם מעליו.

פנים. חדר. לילה.

לו שוכב על הרצפה. כר למראשותיו. מכר־סה שמיכה. עיניו עצומות.

דומיה.

נשימה טרופה וממושכת מפי ג'יין.

עיניו של לו נפקחות.

סטוט וג'יין במיטה.

סטוט מסתובב אל הקיר.

ג'יין מסתובבת אל קצה המיטה.

היא נרכנת על קצה המיטה ומחייכת אל לו.

ממך. אני מרוצה כאן מאד. זוכר את המקום ההוא שגרנו בו יחד? המקום הגורא ההוא ב'סטמול־רוד? דרך ארוכה עברתי מאז. את הירדה הזאת קניתי בכסף מזומן. היא שלי. אני מניח שלא שמת לב להי'פיי? יש כל מיני דברים שאני יכול להראות לך.

לו מתיר את כפתורי אפודתו.

הוא מניח אותה על־גבי המגורה האחת הדולקת, ובכך הוא מצל על האור. הוא יושב ליד האח.

המגורה מכוסה באפודה.

בהרת של אור על התקרה.

בהרת של אור לרגלו של לו.

ידיו של לו על מסעדי הכיסא.

נשימה טרופה מפיה של ג'יין.

ידיו של לו אינן זעות.

רגליו של לו. מעבר להן. האש כבדה כמעט.

לו מרכיב את משקפיו.

לו שולח יד ליטול את ילקוט־האהבים הפרטי.

לו מכוון מבטו לקרוא.

אנחה ממושכת מפי ג'יין.

לו קורא.

חוזן. פיסגתו של צוק. יום. קיץ.

צילום־מרחוק של סטוט העומד על פיסגת צוק.

חוזן. חוף־ים.

החוף ארוך ושומם. לו וג'יין בבגדי־ים. ג'יין בוגה טירה של חול. לו מתבונן בה.

לו: בת כמה את?

ג'יין: אני צעירה מאד.

לו: את צעירה.

מתבונן בה בעבודתה.

את ילדה.

הוא מתבונן בה.

את מכירה אותו מזמן?

ג'יין: לא.

לו: אני כן. איש מקסים. אדם בעל כש־

לו מביט בה.
ג'יין מחייכת.

סטוט: לא, זה כבר שנים.
שתיקה.

לו: אינך מוצא שחסרה לה קצת בגרות?
חוף, חוףיים, קיץ. יום.

פנים. חדר. יום.

סטוט מרים תמונה אחת מעל הקיר, מביט בה.

לו וג'יין רובצים בחלל. ג'יין מלטפת.

ג'יין (בלחש): כן, כן, כן, הו אתה, הו אתה, הו אתה...
לו: יכולים לראות אתנו.

סטוט: לא.

לו: לא, אתה צודק בהחלט. מעולם לא אהבתי אותה.

ג'יין: למה אתה מתנגד? איך אתה יכול להתנגד?

סטוט עובר בחדר וניגש לתמונה שניה, מביט בה. נסוב ומביט בלו.

לו: יכולים לראות אתנו! יקחך אופלי!

לא.

סטוט מוריד את התמונה ופונה להביט בתמונות האחרות.

חוף, חצר אחורית, חורף. יום.

סטוט ולו ליד השולחן שותים שיכר.

ג'יין באה אל הדלת האחורית.

כולן, כולן, אתה צודק. הן אימות. הורד אותן.

ג'יין: ארוחת-הצהריים מוכנה!

פנים. מסדרון. יום.

התמונות כולן ציורים דומים בצבעי-מים.

לו וג'יין מופיעים בדלת הקדמית ומגנח על כתפיהם.

סטוט מתחיל להורידן מעל הקירות.

פנים. מטבח. יום.

ג'יין במטבח, מבשלת ליד הכירה, מפזר מת.

פנים. חדר. יום. קיץ.

לו וג'יין בכניסה לחדר, מגבות על כתיפיהם, לוטשים עיניהם אל החדר.

החדר אין להכירו. הריהוט השתנה. יש שולחנות ומכתבות סקאנדינביים. קעריות גדולות של זוכית שבדית. כיסאות-שמופי רת. שטיח אינדיאני. רצפות פארקט, מבי היקות. ארון הייפיי חדש. וכי. האח סתור מה. המיטה אתה מיטה.

סטוט בחלון, מפשיל את החילונים. הוא נסוב.

חוף, חצר אחורית, חורף. יום.

החצר מוקפת קירות גבוהים ואטומים.

סטוט ולו יושבים אצל שולחן-ברזל, עם עמוד בשביל סוכר.

הם שותים שיכר.

לו: מי היא? איפה פגשת אותה?

סטוט: היא מקסימה, נכון?

לו: מקסימה. צעירה קצת.

סטוט: היא בת למשפחה מפוארת כהוגן, בעצם.

לו: באמת?

סטוט: מפוארת כהוגן.

שתיקה.

לו: מביאה, כמובן, תועלת רבה בבית.

סטוט: פורטת על נבל, אתה יודע.

לו: היטב?

סטוט: היטב להפליא.

לו: כמה חבל שלי אין. לך אין נבל, מה?

סטוט: מובן שיש לי נבל.

לו: רכישת מן הזמן האחרון?

פנים. באר. ערב.

באר גדול וריק. כל השולחנות פנויים.

סטוט, לו וג'יין אצל שולחן אחד.

סטוט: זה היה אחד המקומות הישנים שהיינו רגילים לשבת בהם, לא, טים? זה היה אחד המקומות שהיינו יושבים בהם.

טים תמיד היה ידידי הגדול ביותר, את

ג'יין: על הקומים!
 סטוט ולו ניצבים על קוויהם.
 היכון!
 הם מכינים עצמם.
 ג'יין מורידה את הסודר.
 רון!
 לו רץ. סטוט אינו זה.
 לו, תוך כדי ריצה מהירה, נסוב להביט
 היכון סטוט; מאבד את שיווי-משקלו,
 מועד, נופל, נחבל בסנטרו בארץ.
 מוטל פרקדן, הוא מביט לאחור אל
 סטוט.
 לו: מדוע לא רצת?
 חוץ. שדה.
 ג'יין עומדת, סודר בידה, בעומק השדה
 עומד סטוט.
 לו שוכב בדשא. קולו של לו:
 לו: מדוע לא רצת?
 פנים. חדר. לילה. חורף. (ריהוט שני).
 סטוט: בואו נשמע קצת מוזיקה. זה כבר
 דורות לא שמענו את ההייפיי שלך.
 סטוט פותח את הזווילוגים ואת ה-
 חלון.
 אוריררה. לו וג'יין יושבים על כיס-
 אות, מתכווצים מפני הקור.
 חוץ. חצר אתורית. יום. חורף.
 סטוט מהלך. לו, לבוש מעיל כבד, הצ-
 ווארון מזוקף, מתבונן בו. לו מתקרב
 אליו.
 לו: שמע. שמע. אני מוכרח לדבר אתך.
 אני מוכרח לדבר בגילוי-לב. שמע. אינך
 חושב שקצת צנפח בדירה ההיא בשביל
 שלשתנו?
 סטוט: לא, לא. כלל לא.
 לו: שמע. שמע. תפסיק להתהלך. תפסיק
 להתהלך. בבקשה ממך. חכה.
 סטוט פוסק מהילוכו.
 שמע. אתה לא היית אומר שהדירה קטנה
 קצת, בשביל שלושה אנשים?
 סטוט (טופח על כתפו): לא, לא. כלל
 לא.
 סטוט ממשיך בהילוכו.

יודעת. תמיד. זה נהדר. שוב מצאתי את
 ידידי הישן—
 מביט בג'יין.
 וגיליתי חדש. ואתם מחבבים כל-כך זה את
 זו עד שזה באמת מחמם מאד את הלב.
 לו: שוב אותו דבר? (אל המלצר). שוב
 אותו דבר. (אל ג'יין). שוב אותו דבר?
 (אל המלצר). שוב אותו דבר. שוב אותו
 דבר, לכולם. בדייק אותו דבר.
 סטוט: אני אחליף בקמפארי.
 לו (צורד באצבעותיו אל המלצר): קמ-
 פארי אחד כאן. חוץ מזה, שוב אותו דבר.
 סטוט: זוכר את הלילות הללו כשקראנו
 את פרוסט? זוכר אותם?
 לו (אל ג'יין): במקור.
 סטוט: את הקטטות עם לאפורג? איזה
 קטטות.
 לו: אני זוכר.
 סטוט: הבוקיציזת הגדולות שהיו אצלם
 אז. עצי-הבוקיציזת הגדולים.
 לו: והצפצפות.
 סטוט: הקריקט. מגרשי הסקווש. אתה
 היית אגון קשה כהוגן בסקווש, אתה יודע.
 לו: אותך אי-אפשר היה לנצח.
 סטוט: הסגנון שלך היה מטעה.
 לו: עדיין הוא כך.
 לו צוחק.
 עדיין הוא כך!
 סטוט: כבר לא.
 המלצר מגיש את המשקאות.
 דומיה. סטוט מרים את כוסו.
 כן, אני באמת אדם מארשר.
 חוץ. שדה. ערב. חורף.
 סטוט ולו. ג'יין בריחוק מאה מטר
 מעבר לשדה.
 בידה סודר.
 לו (בצעקה): הרימי את הסודר. כשתורידו
 אותו, אנו נרוץ.
 היא מרימה את הסודר.
 לו מחכך ידיו זו בזו. סטוט מביט בו.
 סטוט: אתה בטוח לגמרי שאתה רוצה
 לעשות את זה?
 לו: ודאי שאני בטוח.

חוק. חצר אחורית. יום. קיץ.
ג'יין יושבת אל השולחן הברזל.
סטוט קרב אליה והוא נושא כוס ובקבוק.
הוא יוצק יין לתוך הכוס.
הוא מתכופף אליה. מנסה לגעת בשך
שלה.

היא מרחיקה ממנו את גופה.
סטוט נשאר קפוא על עמדו.
לז מתבונן מאצל החלונות הפתוחים.
הוא קרב אל השולחן כשהתקליט בידי
ומחייך אל סטוט.

לז: מצאתי את התקליט. המוזיקה שרצית.
סטוט מציג את כוסו על השולחן ברעם
ונכנס אל החדר.
לז יושב אל השולחן, שותה מן הבקבוק,
בוק, מסתכל בג'יין.
ג'יין משתעשעת בתלתל שבשערה.

פנים. נערה ליד הים. ערב. קיץ.
לז וג'יין. הוא שוכב, היא יושבת, על-
ידו.

היא מתכופפת ולוחשת על אונן.
ג'יין: מדוע אינך אומר לו ששילך? היה
לנו בית נחמד שכזה. היה לנו בית חביב
שכזה. היה חם כליכך. אמור לו ששילך.
זה המקום שלך. או נוכל להיות מאושרים
שוב. כמו שהיינו. כמו שהיינו. בליבוֹב־
האהבה הראשון שלנו. או נוכל להיות מאוֹ-
שרים שוב, כמו שהיינו. אנו נוכל להיות
מאושרים שוב. כמו שהיינו.

חוק. חצר אחורית. לילה. חורף.
החצר קפואה. החלון פתוח. החדר מואר.
לז לוחש אל סטוט בחלון. ברקע ג'יין
יושבת ותוספת. (ריהוט שני).

חוק. חצר אחורית. חלון.
לז וסטוט בחלון הפתוח. גופו של
סטוט מגובן.
לז (לוחש בכוונה מרובה): היא בוגדת
בך. היא בוגדת בך. היא אינה יודעת מה
זאת נאמנות. אחרי כל מה שעשית בשבילה.
שהראית לה את העולם. שנתת לה אמונה.
הלכת שולל. היא פראית. צפעומי. היא
מזהמת את החדר הזה. היא מלכלכת את

לז (צועד אחריה): אם להסתכל בדבר מ־
זוית אחרת, אם להסתכל בדבר מזווית
אחרת, אני יכול להבטיח לך שהעיריה
היתה מתנגדת בתוקף לזה ששלושה אנ־
שים יגורו בתנאים אלה. העיריה, זה ידוע
לי בוודאות. תראה חובה לעצמה להביע
התנגדות נמרצת ביותר. וכך גם הכנסייה.
סטוט עומד מהזילוכו, מביט בו.
סטוט: כלל לא. כלל לא.

פנים. חדר. יום. קיץ.
האווילנים סגורים. השלושה בארוחת־צהר־
יים, ליד השולחן. סטוט וג'יין לבושים
בגדים טרופיים. ג'יין יושבת בחצונו של
סטוט.
לז: מדוע אנו לא פותחים את החלונות?
סטוט אוכל עינב.

זה נראה דחוס. שאפתח את החלון?
סטוט: מה אתה חושב לנגן? דביוסי,
אני מקווה.

לז ניגש אל ארון התקליטים. בוחן תקליט
אחר תקליט, קדחתנית, מטיח אותם בקיר
בזה אחר זה.

סטוט: איפה דביוסי?
סטוט מבשק את ג'יין.
עוד תקליט נחבט בקיר.
איפה דביוסי? זה מה שאנו רוצים. זה מה
שאנו צריכים. זה מה שאנו צריכים ברגע
זה.

ג'יין ניתקה מעל סטוט ויוצאת אל
החצר.
סטוט יושב דומם.
לז: מצאתי אותו!

פנים. חדר. לילה. חורף.
לז פונה והתקליט בידו.
ריואטו של החדר כמו בתחלה.
סטוט וג'יין, עוזמים, מטפסים ונכנסים
למיטה.

לז מניח את התקליט מידו ופורש את
אפודתו על המנורה האחת הדולקת.
הוא יושב, נוטל את המלקחיים וצובר
באש הגוועת.

בסוב אל החדר. החדר אין להכירו. על הקיר רדת תלויים שטיחי־קיר, ראי פלורנטיני סגלגל, תמונת־מלפת איטלקית מוארכת. הר ריצפת אריחים של שיש. יש עמודי־שיש עם שיחים מטפסים. כיסאות־זהב מגולפים, מרבד מפואר לאורך אמצעיתו של החדר.

סטוט יושב על כיסא. ג'יין קרבה ובידה קצרת פירות. סטוט בוחר לו עינב. ברקע לו, בקרן־זווית, מגנן בחליל. סטוט נוגס בעינב, משליך את קצרת הפירות לתוך החדר. הפירות מתפוררים. ג'יין ממחרת לאספם. סטוט נוטל סס שעליו גולות גדולות.

הוא מגלגל את הסס. הגולות מתדפקות וז כנגד זו.

הוא בוחר בגולה אחת. מביט אל קצה החדר בלו המגנן בחליל.

לו מחזיק בחליל.

בקצה השני של החדר סטוט מתכונן לקלוע גולה.

סטוט: נגן!

סטוט קולע גולה.

הגולה נחבטת בקיר מאחרי לו.

לו עומד, מתגונן בחלילו.

סטוט: נגן!

סטוט קולע גולתו.

הגולה נחבטת בחלון מאחורי לו.

לו מתגונן.

סטוט: נגן!

סטוט קולע גולה. הגולה פוגעת בברכו של לו.

לו קופץ.

לו מתגונן.

סטוט: נגן!

סטוט קולע גולה.

לו מפליא לקלוע גולה אחת ישר לתוך מיכל של דגי־זהב. המיכל מתנפץ. עשרות דגים שוחים על פני אריחי השיש.

ג'יין, בפינה, מוחאת כפיים.

החדר הזה. את כל ההיטים היפים האלה. את ההיטים הסקאנדינביים היפים האלה. היא מלכלכת אותם. היא מזהמת את החדר.

סטוט נפנה לאטו להסתכל בג'יין.

פנים. חדר. יום.

הווילונים סגורים.

סטוט במיטה. ג'יין רכונה אליו, נוגעת בראשו.

היא מצדדת מבט אל לו.

דומיה. (ריהוט שני).

לו: הוא גרש?

ג'יין: בקושי.

לו: נשימתו האחרונה, את חושבת?

שתיקה.

לדעתך יכול להיות שזאת נשימתו האחרונה?

ג'יין: יכול להיות.

לו: איך זה היה יכול לקרות? נדמה היה שהוא בכושד טוב כל־כך. היה לו כושר. כושר של כיגור. אולי היינו צריכים להזמין רופא. ועכשיו הוא גוסס. את שבורה?

ג'יין: כן.

לו: גם אני.

שתיקה.

ג'יין: מה נעשה בגופה?

לו: בגופה? הוא עדיין לא מת. אולי יתאושש.

הם לוטשים עיניהם זה אל זה.

פנים. חדר. לילה.

לו וג'יין בקרן־זווית, מרחרחים זה את זו כחיות.

פנים. חדר. לילה.

סטוט בחלון: הוא פותח את הווילונים. אורי־רח בוקע אל החדר. הוא מביט סביבו.

פנים. חדר. לילה.

לו וג'יין בקרן־זווית, נושאים עיניהם אל החלון, ממצמצים.

פנים. חדר. יום.

סטוט בחלון, סגור את הווילונים. הוא

תקליט מסתובב על פטיפון חשמלי. מוזיקה פאראמית.

'הגעריה בעלת שער־הפשתן' לדביוסי.

חוצץ. שטח קדמי. לילה.

לו עומד במרכז. מסתכל בדלת המרתף.

ג'יין משתופפת ליד הקיר. מצנפת־גשם.

מעיל־גשם. לו לבוש במעיל־הגשם של

סטוט.

פנים. חדר.

הריהוט כבתחילה.

סטוט יושב ליד האח. קורא. הוא מחזיק

אל ספרו.

חוצץ. שטח קדמי.

לו דמום.

פנים. חדר.

סטוט הופך דף.

צילצול בדלת.

סטוט נושא עיניו, מניח את הספר מידו,

עומד, נכנס למסדרון.

פנים. חדר.

החדר דמום. האש בוערת.

פנים. מסדרון.

סטוט קרב אל הדלת הקדמית. הוא פותח

אותה.

דומיה.

הוא לוטש עיניו אל לו. ממקום עמידתו

בפתח אין סטוט יכול לראות את ג'יין.

סטוט (בעוגג רב): לו!

לו (מחייך): האלו, צ'ארלס.

סטוט: אל־אלוהים. היכנס!

סטוט צוחק.

היכנס!

לו נכנס.

לא יאומן!

לו מנפנף בחליל לאת הכרת־טובה.

סטוט: נגן!

סטוט מטיל אבן.

האבן מוחצת את מצחו של לו. הוא נופל.

פנים. מטבח. לילה.

ג'יין במטבח, גותגת כפיות של וסקפה

בשני ספלים.

פנים. חדר. לילה.

החדר חשוף מכל.

כתלים ערומים. לוח־רצפה חשופים. אין

רהיטים. נורה תלויה אחת.

סטוט ולו בשני קצות החדר.

הם ניבטים זה מול זה. הם יחפים. כל אחד

מחזיק בבקבוק־חלב שבור. הם שפופים,

דמומים.

פניו של לו, מזיעים.

פניו של סטוט, מזיעים.

לו מנקודת־ראותו של סטוט.

סטוט מנקודת־ראותו של לו.

ג'יין יוצקת סוכר מתבילה לתוך המס־

כרה.

לו זוקף את בקבוקו לפניו, זרועו מתוחה.

סטוט זוקף את בקבוקו לפניו, זרועו

מתוחה.

ג'יין מזגת חלב מבקבוק לתוך כד.

סטוט מתקדם לאטו לאורך הלוחים הר־

חשופים.

לו מתקדם לאטו.

ג'יין מוגת מעט חלב לתוך הספלים.

לו זסטוט מתקרבים.

ג'יין גותגת סוכר בספלים.

בבקבוקי־החלב השבורים, בידיים רועדות,

נוגעים כמעט זה בזה.

בבקבוקי־החלב השבורים מסתייפים, לא נר־

געים.

ג'יין בוחשת חלב, סוכר וקפה בספלים.

בהיגוף־פתע בבקבוקי־החלב השבורים מת־

נפצים יחדיו.

(תרגום: אהרן אמיר)